JENNY PEARSON

smart age

Nominalizată la
NERO BOOK AWARDS 2025

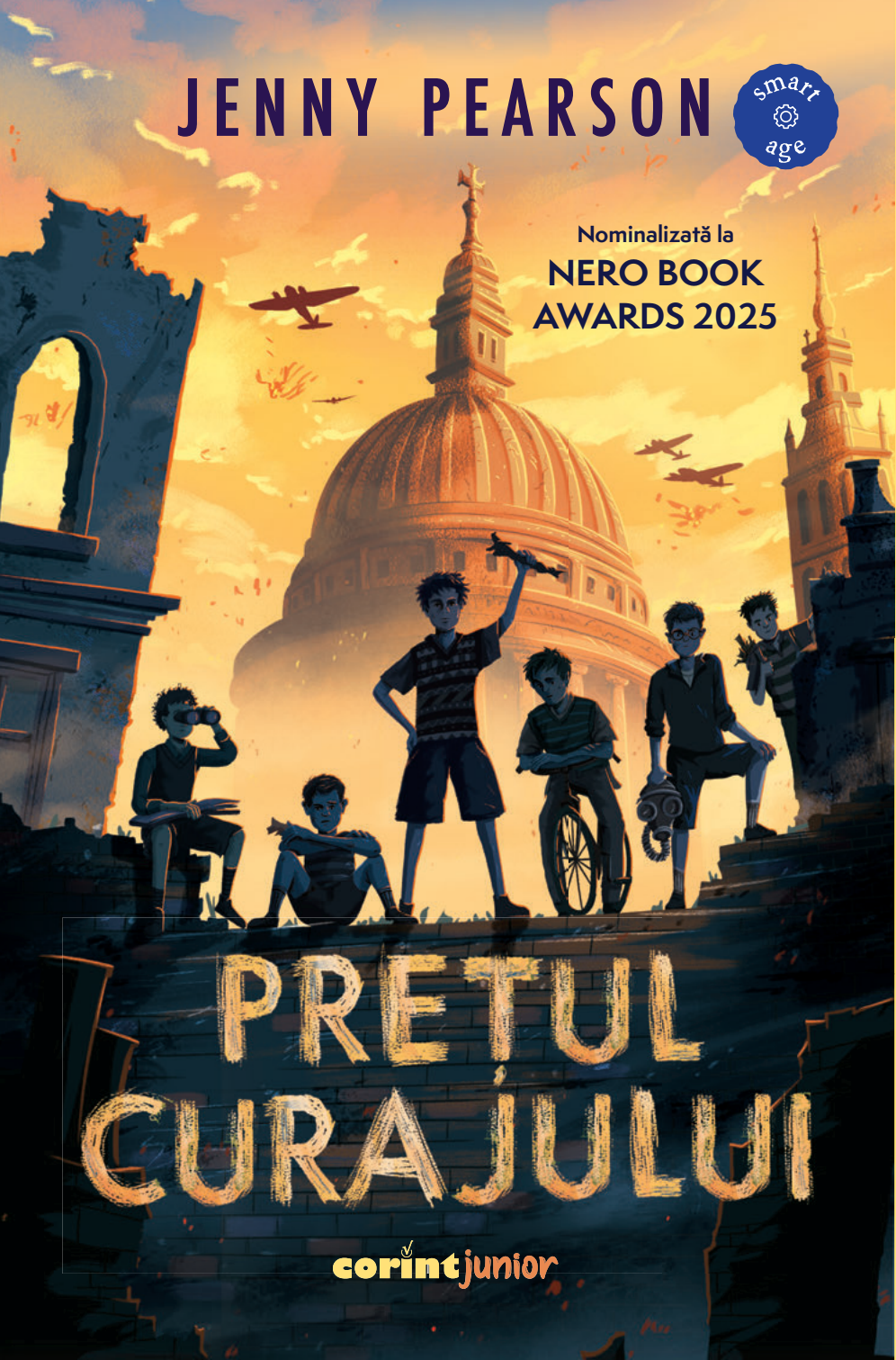

PREȚUL CURAJULUI

corint junior

JENNY PEARSON

PREȚUL CURAJULUI

Traducere din limba engleză
de Nicoleta Dascălu

corint junior

CAPITOLUL 1

1939

Era prima vineri de septembrie când Arthur Davey, Graham Talbot și Harry Scott, sau Distrugătorii, așa cum aveam să-i cunoaștem mai târziu, au fost trimiși la țară împreună cu toți ceilalți, lăsându-ne pe mine, pe Micky și pe Urechilă absolut încântați. Se vorbea de ceva vreme despre evacuarea copiilor din Londra într-un loc unde să fie în siguranță, în cazul în care Hitler și-ar fi aruncat vreodată bombele. Totuși, când a venit ziua aceea și am văzut cum banda noastră rivală, împreună cu mai bine de jumătate din școală, se îndreaptă în coloană spre gară, ne-a fost greu să credem că plecau cu adevărat. Încă nici nu se declarase războiul. Presupun că era doar o altă măsură de pregătire – precum măștile de gaze pe care trebuia să le purtăm mereu, exercițiile de raid aerian și afișele care îi încurajau pe bărbați să se înroleze.

Au ieșit în coloană din școală, cântând „The Lambeth Walk", de parcă plecau în vacanță. Un grup de mame i-a urmărit făcându-le cu mâna, plângând și strigându-le că

se vor întoarce curând acasă și să se poarte frumos cât timp vor fi plecați.

Noi nu ne-am luat la revedere cu atâta emoție, și, deși o mică parte din mine se întreba dacă nu cumva ratam ceva, m-am bucurat să rămân acasă și cred că și Micky și Urechilă la fel. Și, ca să arătam asta, le-am făcut toți trei lui Arthur și găștii lui salutul cu fundul gol, în timp ce erau conduși afară pe poarta școlii. Arthur ne-a arătat un deget – și și-a luat o palmă peste ureche de la domnul Hedley, profesorul elevilor din clasele mai mari, ceea ce a fost un bonus.

Am privit cum șirul de copii a dispărut după colț, îndreptându-se spre noua lor viață cu nimic altceva decât un schimb de haine, o mască de gaze și speranța unei aventuri. Dar știam că aventura nu avea să aibă loc acolo unde se duceau ei. Puteau să trăncănească la infinit despre câmpuri verzi și vaci în carne și oase, dar adevărul era că, dacă începea războiul, ei aveau să-l rateze, iar câteva fire de iarbă și câteva perechi de ugere nu ar fi putut niciodată să compenseze asta.

Mama nu avea de gând să ne trimită de acasă pe mine și pe Micky. A spus că nu e în stare să facă asta, că poate e egoist, dar i-ar fi fost prea dor de noi. În plus, eu aveam doisprezece ani, iar Micky nu era cu mult mai mic – nu eram chiar niște bebeluși. I-am spus clar că, dacă ar fi încercat vreodată să ne trimită la niște oameni pe care nu-i cunoaștem, eu m-aș fi întors imediat la Deptford. Avea nevoie să aibă cineva grijă de ea, și, de când îl dăduse în sfârșit afară pe tata, cu doi ani în urmă, eu rămăsesem responsabil de asta, fiind cel mai mare.

Când ultimul dintre evacuați a dat colțul, am sărit de pe zidul pe care stăteam.

— Haide, am spus, luându-i pe Micky și pe Urechilă de după umeri, acum, că cei trei au plecat, noi suntem șefii aici!

— Ronnie și Michael Smith! Billy Missell! Aici! Imediat!

Billy e numele adevărat al lui Urechilă, dar noi îi spuneam Urechilă din cauza urechilor clăpăuge. Cred că ar fi putut să-și ia zborul cu ele dacă bătea vântul suficient de puternic. Poate că Urechilă nu sună prea măgulitor, dar e un nume afectuos. Nu poți să-i dai unui băiat o poreclă drăguță. Ce să zic, e plin de pistrui, dar n-ar supraviețui dacă l-am porecli după asta.

— Am zis, aici, ACUM!

Ne-am întors cu toții să vedem de unde venea vocea aceea puternică. Domnul Etherington, directorul nostru, se îndrepta furios spre noi. Purta costumul negru și cravata pe care le purta mereu, iar mustața albă îi tremura de furie. Șchiopăta ușor, ca să îi facă pe oameni să creadă că fusese rănit într-o explozie cu bombă din Marele Război, dar se zvonea că, de fapt, căzuse peste o greblă în grădină când recolta cartofi. L-am întrebat odată despre greblă. De atunci, mi-a purtat pică.

— Da, domnule? am răspuns, cât de inocent am putut. Cu ce vă pot ajuta în această frumoasă dimineață de septembrie?

— Nu te-ntinde, Smith! mi-a aruncat el printre dinți.

— Unde să mă întind, domnule? am zâmbit și l-am privit drept în ochi.

Bine, știam că nu iese nimic bun dacă îl enervez pe director, dar uneori pur și simplu nu mă puteam abține. Era genul de om căruia îi plăcea să te facă să te simți ca un nimic. De parcă nu valorai nici doi bani. Dar trebuie să le ții piept celor care te agresează. Am învățat asta de la tata – când era prin preajmă.

— Termină imediat! a răcnit și s-a oprit chiar lângă mine.

Era un bărbat înalt, voinic și plin de furie.

— Vă place să vă expuneți fundurile, nu-i așa, băieți? Vi se pare amuzant, nu-i așa?

Micky a înghițit în sec și a încuviințat din cap.

— Doar la ocazii speciale, domnule, am spus eu, ceea ce l-a făcut pe Urechilă să chicotească, dar nu l-a amuzat prea tare pe bătrânul Etherington.

S-a aplecat și și-a apropiat fața de a mea. L-am fixat în continuare cu privirea și i-am zâmbit, chiar dacă, în sinea mea, tot ce voiam era să mă întorc pe călcâie și să o iau la fugă.

— Iată o ocazie specială pentru tine! a spus el, cu respirația fierbinte și furioasă. Domnișoară Grimshaw, adu bățul, repede!

Nu am reacționat. Nu eram tocmai încântat la gândul că urma să primesc bătaie cu bățul, dar știam că nu mai puteam face nimic în privința asta.

Domnișoara Grimshaw, profesoara celor mai mici, s-a grăbit să îndeplinească porunca lui Etherington. Directorul s-a îndreptat de spate, s-a întors către restul copiilor, care alergau încolo și încoace prin curtea școlii, și a urlat:

— Alinierea! La apel!

Copiii s-au grăbit spre locurile lor obișnuite, înghesuindu-se să umple spațiile goale lăsate de colegii noștri, aruncându-ne totodată priviri pe furiș.

— La naiba, Ronnie! a șoptit Urechilă. De data asta, ai făcut-o lată.

Micky a scuturat din cap și s-a uitat urât la mine.

— Tu și gura aia blestemată a ta!

Domnișoara Grimshaw s-a întors spre curtea școlii și a întins bățul cu un zâmbet. Dacă tu crezi că, doar pentru că predă la clasele mici, este blândă și drăguță, mai gândește-te. E un doberman îmbrăcat în cardigan. Mama zice că, dacă am trimite o armată formată exclusiv din domnișoare Grimshaw, războiul ar fi încheiat și dat uitării într-o săptămână.

Etherington ținea bățul ridicat. Era deschis la culoare și avea o ușoară curbură – probabil de la toate fundurile pe care le lovise.

— Întoarce-te, apleacă-te! Tu primul, domnule Missell!

Urechilă a primit trei lovituri, chiar peste fese.

Întreaga școală, sau ce mai rămăsese din ea, a tresărit la unison de fiecare dată când bastonul a coborât cu un pocnet.

Urechilă aproape că nu a scos niciun sunet, dar ochii îi lăcrimau când s-a îndreptat de spate, chinuindu-se să-și oprească tremuratul bărbiei.

Etherington și-a dat laoparte șuvița de păr moale care îi căzuse peste ochi.

— Michael Smith, tu urmezi!

Micky nu prea s-a descurcat, a țipat la fiecare lovitură. Micky al nostru a fost întotdeauna cam moale. Totuși, el e cel mai tânăr și mai e și slăbănog. S-a născut la nouă luni și un pic după mine, pentru că se grăbea să ajungă aici – după cum spune mama. Dar nu știu de ce ar vrea cineva să se grăbească să ajungă la noi. Vecina de lângă, Vera Green, îl numește un miracol-surpriză. Eu aș fi zis, totuși, că toate miracolele sunt surprize, nu asta e esența? I-am spus asta, dar ea n-a vrut să audă de așa ceva. Insista să-l mângâie pe Micky pe cap, ca să-i poarte noroc, de fiecare dată când nu era destul de rapid să se ferească din calea ei.

Când s-a ridicat, Micky al nostru tremura, iar lacrimile îi curgeau șiroaie pe față. Privirea pe care mi-a aruncat-o… ei bine, a fost greu de suportat.

— O să fie bine, Mick! i-am șoptit. Nu-l lăsa să te vadă că plângi! Să nu-i lași niciodată să te vadă plângând!

— O, mai taci, Ronnie! mi-a răspuns el aspru, frecându-și furios ochii cu manșetele.

Am pus masca de gaze pe pământ și m-am așezat cu mâinile pe genunchi înainte să mi-o ceară domnul Etherington. Nu știu de ce, dar mi s-a părut mai bine să fac asta decât să-i urmez ordinul. Am așteptat și m-am pregătit pentru lovitura peste fund cu bățul din lemn de mesteacăn. M-am gândit că urma să primesc mai multe decât ceilalți doi, din cauza obrăzniciei mele. Probabil șase lovituri dintre cele mai bune. Am tras aer în piept și am strâns din dinți ca să-mi înăbuș furia și umilința care clocoteau în mine. Mai fusesem bătut cu bățul – știam cât de tare o să doară, cum acea bucată de lemn părea să taie pur și simplu din tine.

Dar nu s-a întâmplat nimic. În schimb, am auzit pașii domnului Etherington traversând curtea școlii.

M-am întors brusc și am văzut expresiile de pe fețele lui Micky și Urechilă. Iritare și furie pe fața lui Micky, confuzie pe a lui Urechilă.

— Domnule! Domnule? Pe mine m-ați uitat! am strigat după el.

— Înapoi în clasă! Toți! a ordonat el, fără ca măcar să se uite la noi.

— Domnule Etherington! Domnule?

Dacă m-a auzit, nu mi-a dat niciun semn.

M-a cuprins furia. Nu era corect. Nu era în regulă. Era vina mea. Trebuia să fiu și eu pedepsit cu bățul.

— Domnule! am strigat. Trebuie să vă întoarceți aici și să mă bateți ca pe ceilalți!

Copiii care începuseră să se îndrepte spre clase s-au oprit cu toții pe loc. Nimeni nu vorbea cu Etherington așa cum îi vorbeam eu. Nimeni nu-i spunea ce să facă.

— Hei! DOMNULE! am strigat.

Etherington s-a oprit. Apoi s-a întors încet.

— Trebuie să mă pedepsiți, am spus. Trebuie să fiu pedepsit.

Curtea școlii s-a umplut de șoapte. Copiii se uitau la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile. Poate că așa era, dar sentimentul de nedreptate ardea atât de tare în mine, încât nu m-am putut abține. Aveam nevoie să simt aceeași durere pe care o simțiseră Micky și Urechilă.

— Cine spune că nu te pedepsesc? a replicat, pe un ton glacial, Etherington

— Eu… eu nu înțeleg.

— Nu prea te duce capul, nu-i așa, Smith?

— Nu știu, domnule. Mama zice că am momentele mele.

— Bățul ăsta nu-ți va mai atinge pielea niciodată, Smith. Dacă depășești limita, unul dintre prietenii tăi va plăti prețul.

Sprâncenele i s-au ridicat cu aroganță, iar mie îmi venea să i le smulg pur și simplu de pe față.

— Se pare că am și eu momentele mele, a spus el, de parcă ar fi fost foarte mulțumit de sine.

— Nu puteți face asta! am strigat.

— Ba da, pot. O să înveți, Smith. O să te învăț eu asta, pentru că băieții ca tine își fac ușor dușmani, dar își păstrează cu greu prietenii. Acum, înapoi la ore! Toți!

Și, cu aceste cuvinte, a intrat în clădirea școlii.

Pentru o clipă, n-am știut ce să fac. Capul îmi vâjâia, încercând să înțeleg ce se întâmplase. Am rămas pur și simplu acolo, uitându-mă la ușa prin care dispăruse Etherington. Nu cred că m-aș fi mișcat dacă nu m-ar fi împins ușor Urechilă.

— Nu-l asculta – ce știe Etherington despre prieteni?

Am încuviințat, dar ceva din cuvintele directorului meu m-a dat peste cap. L-am urmat pe Urechilă până la coada șirului de copii și m-am așezat în spatele lui Micky, care s-a uitat iar urât la mine.

— Ești bine? i-am șoptit, încercând să-i arăt că sunt îngrijorat – că îmi pare rău.

Micky nu s-a întors, ci a spus doar:

— Tu ce crezi?

Domnișoara Grimshaw a fluierat, împrăștiind salivă peste tot, și și-a dres vocea.

— Având în vedere că au fost evacuați atât de mulți copii, cei care ați rămas veți face orele împreună. Cu mine.

Urechilă a oftat în spatele meu.

— Ziua asta e din ce în ce mai bună.

Pe drumul de la școală spre casă, Micky a mers tiptil în urma mea, lovind cu piciorul pietrele de pe trotuar, refuzând să vorbească. E cam un kilometru și jumătate de mers pe jos între șirul de case și casa noastră de pe Heston Street. Am încercat să rămân lângă el, să văd dacă pot să îl înveselesc, mai mult ca să mă simt eu mai puțin vinovat, dar nu voia să audă de așa ceva.

— Nu-ți face griji, Mick, i-am spus. Îți promit că nu o să intru în belele și că o să-ți protejez fundul.

— Aha, sigur, a spus el și a luat-o înainte, furios.

Când am ajuns acasă, Vera, vecina de alături, stătea la poarta grădinii, fumând o țigară. Vera fumează întotdeauna o țigară. Purta un batic, legat cu un nod în față, și un șorț plin de făină. Mânecile bluzei îi erau suflecate, dezvăluindu-i antebrațele impresionante.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Micky? a spus ea, încruntându-se. Mergi de parcă ai fi avut un accident.

Micky m-a privit furios.

— Întreabă-l pe Ronnie!

Ea a ridicat din sprâncene.

— Ce-ai mai făcut acum, Ronnie Smith?

— Domnul Etherington a făcut, am răspuns.

— Ar trebui să vă țineți departe de el, a spus Vera, dispărând pentru o clipă într-un nor de fum de țigară, în timp ce expira.

Micky m-a arătat cu degetul.

— A fost numai vina lui.

Ea a scos un sâsâit dezaprobator, apoi a tușit. Tusea Verei e foarte zgomotoasă și pare să tușească cu multă flegmă.

— Ar trebui să ai grijă de el, a spus după ce a terminat de tușit, tu ești cel mai mare.

— Pot să am și singur grijă de mine, a replicat Micky și a intrat supărat în casă.

Dar asta nu era adevărat atunci și nu e adevărat nici acum.

Mi-am aruncat rucsacul și masca de gaze peste balustradă și m-am dus să văd dacă era ceva de mâncare în bucătărie. Era una dintre zilele libere ale mamei de la slujba ei de asistentă medicală de la Spitalul Lewisham, ceea ce însemna că erau șanse mari să fi gătit ceva. M-am oprit însă înainte să intru, pentru că am auzit voci. Mama stătea la masa din sufragerie împreună cu Mary, vecina de la câteva case mai încolo. Mary arăta jalnic.

— Pur și simplu nu știu dacă am făcut ce trebuie, spunea ea.

Am bănuit că se referă la faptul că o trimisese pe Susan la țară împreună cu toți ceilalți. Cred că probabil făcuse un lucru corect în cazul lui Susan. E o doamnă cam pretențioasă. Nu era genul care să profite la maximum de agitația ce avea să vină dacă se declara războiul.

— Ai făcut ce ai crezut tu că e mai bine, i-a răspuns mama, frecându-se pe mână. O să se întoarcă până la Crăciun. Asta spune toată lumea. Mai vrei ceai?

Mary a izbucnit în hohote de plâns, iar mama s-a întors spre mine și mi-a spus:

— Nu sta degeaba acolo! Pune ceainicul pe foc, Ronnie!

Am deschis gura să protestez – nu eram o menajeră nenorocită –, dar mama a continuat:

— Ronnie Smith, nu mă face să-ți spun de două ori!

Am decis că o singură ceartă era de ajuns pentru ziua aceea și m-am îndreptat zgomotos spre bucătărie, unde am pus apa la fiert.

— Cine știe…, a spus mama, când eu le-am trântit tava cu ceai în față, câteva minute mai târziu. S-ar putea nici să nu fie război.

CAPITOLUL 2

Nu credeam că mama are dreptate în privința faptului că nu va fi război. Marea Britanie se pregătea de multă vreme. Fuseseră distribuite măști de gaze și se construiseră adăposturi antiaeriene. Guvernul spusese chiar că nimeni nu are voie să aprindă lumina după lăsarea întunericului, așa că mama ne-a pus pe mine și pe Micky să acoperim toate ferestrele cu carton. Mai mult, o auzisem pe Vera vorbind cu poștașul cu câteva săptămâni în urmă. Poștașul Stan spusese că, având în vedere că rușii afirmau că nu vor lupta împotriva Germaniei, războiul era inevitabil. Și, într-adevăr, două zile mai târziu, într-o dimineață fierbinte de duminică, pe la ora unsprezece, prim-ministrul, Neville Chamberlain, a intervenit la radio și a anunțat că a izbucnit războiul.

Micky, cu vânătăi pe fund, nu mai era chiar atât de supărat și era pe punctul de a-mi vorbi din nou. Ne jucam cu mingea pe stradă împreună cu Urechilă, când mama a strigat la noi să intrăm în casă.

— Prim-ministrul face o declarație! a strigat ea de la ușa din față.

Am luat mingea de jos.

— Ceee, *încă* una?

Prim-ministrul se plângea mai mereu de ceva.

— Nu vorbi urât despre domnul Chamberlain! Intrați odată în casă și ascultați!

Ne-am îndreptat încet spre sufragerie și ne-am oprit în fața radioului, iar Vera, vecina de alături, a venit și ea cu noi. Mama a dat mai tare și am așteptat cu toții, ascultând cum vocea domnului Chamberlain răsună prin toată casa.

În timp ce ascultam declarația, am simțit cum mă cuprinde un val de emoție cumplită.

Război.

Eram în război cu Germania.

Mama părea că se prăbușise pe canapea, cu o expresie posomorâtă. Nu cred că trăia același sentiment de euforie ca mine. Pe atunci, nu știam ce înseamnă războiul, nu cu adevărat. Dar știam că înseamnă ceva. Știam că înseamnă că lucrurile urmează să se schimbe. Și cred că asta era tot ce conta pentru mine. Voiam ca lucrurile să se schimbe.

— Măiculiță! Deci se întâmplă?

Urechilă a fost primul care a rupt tăcerea după ce domnul Chamberlain și-a încheiat discursul și a plecat să-și continue planurile de a-l învinge pe Hitler.

— Au spus că nu se va mai întâmpla niciodată. Marele Război trebuia să fie ultimul, a bălmăjit mama, cu ochii plini de lacrimi.

Vera a tras un fum lung din țigară, apoi a spus:

— S-au înșelat, nu-i așa?

— Tata zice să nu ai încredere în politicieni nici cât într-un pârț când ai stomacul deranjat, a spus Urechilă.

Mama a clipit, iar Vera a răspuns:

— Nu prea îmi place comparația, dar tatăl tău are dreptate.

În timp ce la radio se auzeau încontinuu știri despre cinematografe și săli de dans care se închid, mama rămăsese pur și simplu blocată, cu privirea fixată pe perete, fără să spună nimic.

— O să fie bine, i-am spus, strângând-o ușor de umăr. Ne ai pe mine și pe Micky. O să avem grijă de tine.

Mama s-a uitat de la Micky la mine și a zâmbit forțat. Înainte să apuc să-i mai spun ceva liniștitor, ca să-i arăt că sunt gata să preiau rolul de cap al familiei, de afară a răzbătut un zgomot asurzitor.

— Alarma de raid aerian! a spus mama, sărind în picioare.

— Pe toți sfinții! a strigat Urechilă. Ce repede au reacționat!

Mama s-a îndreptat spre hol.

— Repede! Sub scări. Toată lumea. Mișcați-vă!

Ne-am înghesuit cu toții în dulapul de sub scări, în timp ce sirena de raid aerian continua să urle. Se pare că guvernul spusese că sub scări e cel mai sigur loc, dar pun pariu că nu i-ai fi găsit pe ei înghesuiți într-un dulap când cădeau bombele.

— Dă-te de pe piciorul meu! a strigat Micky când m-am ciocnit de el.

Urechilă s-a înghesuit lângă mine, urmat de mama, apoi de Vera, care a trebuit să se chinuie destul de mult ca să închidă ușa.

— Nu e destul loc! a izbucnit Micky, în timp ce eram cufundați în întuneric.

Stăteam înghesuiți, iar eu am primit un cot în față și un genunchi în spate.

— Urechilă, va trebui să te duci acasă, a spus Micky, scoțând un suspin frustrat.

— Mulțumesc frumos, Mick! a răspuns Urechilă.

— Nu o putem trimite pe doamna Green afară, a explicat Micky. E bătrână și infirmă.

— Infirmă, ai? a replicat Vera, dându-i una peste ureche.

— Dacă toată lumea ar sta nemișcată, n-am avea nicio problemă! s-a enervat mama.

— Ne-ar fi mai bine dacă Urechilă și-ar vedea de treaba lui! a sărit Micky.

— Suntem în război cu Germania de doar douăsprezece minute și tu mă arunci într-o zonă de război! Asta înseamnă loialitate?

— Nu e nicio zonă de război acolo, a spus Vera. Cel puțin, nu încă. Și e destul loc. Stai drept și ține capul sus!

— Ce facem cu toții sub scări dacă nu e război? a întrebat Micky.

— Suntem precauți, bănuiesc, a răspuns Vera. Mai bine să fii în siguranță decât să-ți pară rău.

— Doamnă Green, țigara dumneavoastră! a atenționat-o mama. Nu vreau să ajung familia care a murit arsă de vie în prima zi de război! N-am mai scăpa niciodată de rușine!

— Ai dreptate, Cathy.

Vera a mai tras două fumuri înainte să o stingă.

— Ar trebui să vă faceți un adăpost antibombă Anderson[1], a sugerat Urechilă. Noi avem unul în grădină.

— Atunci de ce nu te duci acolo? i-a întors-o Micky. Du-te să fii bombardat împreună cu părinții tăi!

— Micky! l-a certat mama, după care, din nu știu ce motiv, mi-a dat *mie* o palmă peste cap.

— Au! De ce ai făcut asta?

— Scuze, dragule, am crezut că ești fratele tău.

— I-o transmit eu, am spus, m-am întors și l-am lovit pe Micky.

Nu i-a plăcut deloc asta și am ajuns să ne încăierăm, adică ne-am împins și ne-am lovit cu coatele și ne-am călcat pe picioare.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a strigat Vera. Încetați, sau vă tăbăcesc fundul, pe bune! Mama voastră are deja destule pe cap și fără să vă bateți voi!

Avea dreptate. Trebuia să ne comportăm mai bine, de dragul mamei. Dar Micky nu s-a putut abține să-mi mai dea o ultimă lovitură cu cotul în coaste. Așa că a trebuit să mă întorc și să-i dau un pumn rapid în burtă.

— Nu pot să-mi petrec războiul așa, a spus mama, cred că mai mult pentru sine.

---

[1] Numite astfel după prim-ministrul sir John Anderson, cel care, în 1938, a fost responsabil și de primele măsuri de protecție luate în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, printre care se numără și distribuirea materialelor prefabricate din oțel destinate adăposturilor Anderson, care erau mici și care puteau fi ridicate în subsoluri sau în curți (n. red.).

Atunci ne-am liniștit și am rămas în picioare, în tăcere, ascultând. Așteptând să cadă bombele sau să sune sirena de încetare a alarmei, anunțând că nu mai e niciun pericol și că puteam ieși. Mai făcurăm exerciții și înainte, dar de data asta era altfel. Înainte nu eram în război.

Totuși, nu a căzut nicio bombă.

— Măi, ce miroase așa? a vrut să știe Micky.

— Ah, îmi pare rău pentru asta, a răspuns Urechilă.

— Fir-ar să fie, Urechilă! m-am înecat eu. Ne iei tot aerul.

— Ți-e frică? a întrebat Micky.

— Nu! Am mâncat napi ieri la ceai.

— Doamne, Billy! a exclamat Vera. Când ne-au avertizat că e atac cu gaze, nu m-am gândit că se referă la așa ceva!

— Îmi pare rău, doamnă Green! Am încercat din răsputeri să mă abțin pentru voi toți.

— Apreciem că ai încercat, Billy, a spus mama, o reacție destul de îngăduitoare, având în vedere circumstanțele. O, Doamne, asta îmi amintește de măștile de gaze! Nu le avem! Să mă duc să le aduc?

— Mai așteaptă puțin, sunt sigură că totul va fi bine, a sfătuit-o Vera. Sunt sigură că e doar un alt exercițiu. O să-i mângâi capul micuțului Micky pentru noroc – pentru orice eventualitate.

— Chiar trebuie? a oftat Micky.

— Cred că ar trebui să o facem cu toții, am propus eu.

Mama a spus:

— Ronnie, nu-l mai provoca pe fratele tău, doar taci și așteaptă!

După un timp care mi s-a părut o eternitate, dar probabil că nu a durat atât de mult, s-a auzit semnalul de încetare a alarmei și am ieșit din dulap, clătinându-ne pe picioare.

— Slavă Domnului! a exclamat mama. Încă un test.

— Cu siguranță asta a fost, a răspuns Vera. Trebuie să te interesezi de un adăpost Anderson, Cathy. Cu salariul tău de asistentă medicală, nu va trebui să plătești, doar știi. Bob al meu are un prieten. Îl cheamă Johnny. Cred că locuiește la nord de fluviu, dar vine des pe aici, cred că ar putea să-ți instaleze unul.

Bob era fiul Verei. El și soția lui locuiau lângă ea, dar, într-o zi, au dispărut. Vera s-a gândit că Bob își găsise o slujbă bună la docurile din Newcastle. Se zvonea că se băgase în ceva treburi necurate.

— Îl putem instala noi, am sugerat.

Mama mi-a cuprins obrazul cu palma.

— Băiatul meu bun. Apoi s-a întors spre Vera: Te rog, întreabă-l pe Johnny ăsta! Ți-aș fi foarte recunoscătoare. Doriți niște ceai, doamnă Green?

— Tocmai am spus că o să-l instalăm noi! am repetat, dar mama și Vera se îndreptau deja spre bucătărie.

— Așa, nu mai trebuie să-mi instalez eu unul. Pot să mă ascund cu voi. Nu am chef să petrec războiul de una singură, a spus Vera în timp ce dispăreau pe ușă.

Acum mă întreb dacă lucrurile ar fi stat altfel în cazul în care Johnny nu ar fi apărut a doua zi, cu lopata și aroganța lui. Uneori, cred că Johnny Simmons ne-a făcut mai mult rău mie și lui Micky decât tot ce a făcut Adolf.

CAPITOLUL 3

Știi cum e când simți din prima clipă că nu-i suporți pe unii oameni? Ei bine, de îndată ce l-am zărit pe Johnny Simmons, am știut că e unul dintre acei oameni. Era ceva la el care nu-mi inspira încredere. Ceva dubios în felul în care se purta. Zâmbetul nu i se reflecta niciodată în privire. Nu că mama sau Micky ar fi observat. Ei îl considerau minunat. Chiar și Vera era fermecată, și odată am auzit-o spunându-i mamei că toți bărbații, cu excepția fiului ei, Bob, erau niște ratați. Era luni, iar eu și Micky abia ajunseserăm acasă după o zi destul de liniștită la școală. Când spun liniștită, nu înseamnă chiar lipsită de evenimente. Doar că nu fusese nimic important. Se vorbise despre anunțul privind războiul – se discutase despre când ar putea apărea naziștii –, dar, în principal, eu, Urechilă și Micky ne bucuram că suntem cei mai mari copii din școală, acum că Arthur Davey plecase. Mergeam cu capul puțin mai sus. În pauză, fără Arthur, Graham și Harry prin preajmă, l-am învins pe Jimmy Jimmy Knacker, ceea ce ne-a consacrat drept noii

regi ai curții școlii. Dar domnișoara Grimshaw părea să mă urmărească cu deosebită atenție, fără îndoială la cererea domnului Etherington. Mi-a luat tema la engleză, a comparat-o cu ceva scris de unul dintre copiii mai mici și a spus:

— Ronnie Smith, te rog să-mi spui cum se face că un copil de opt ani scrie mai îngrijit decât tine?

I-am răspuns:

— Am spune că nu scriu la fel de îngrijit ca el?

— Da, cu siguranță așa am spune. A râs glacial, apoi a arătat cu degetul spre tăblița mea și a continuat: Uite aici, ce înseamnă acest cuvânt? Cum ar trebui să citesc asta?

— Ce cuvânt, domnișoară? am spus.

— *Metaforă*, m-a lămurit. Cum ar putea cineva să citească așa ceva?

— Mie mi se pare că se înțelege foarte clar, i-am replicat.

Răspunsul meu nu a picat prea bine. A început să se bâlbâie, iar fața ei crispată a devenit și mai crispată în timp ce încerca să găsească un răspuns. Micky și Urechilă mi-au aruncat priviri îngrijorate și mi-am amintit că ei își puneau pielea la bătaie, nu eu.

Înainte să poată exploda, am spus:

— Îmi pare rău, domnișoară! Aveți dreptate. O să o refac.

Așa că a trebuit să o scriu de la capăt, dar măcar asta a însemnat că nu a primit nimeni bătaie cu bățul, iar Micky nu era supărat pe mine când ne-am întors acasă.

Vera stătea rezemată de gardul nostru, nu de al ei, când am ajuns acasă. Zâmbea și scotea un sunet despre

care cred că era un chicotit. Nu o mai auzisem niciodată pe Vera chicotind. Nu credeam că e în stare de așa ceva. Avea mai degrabă un râs profund, din toată inima, care de obicei se transforma într-un acces de tuse.

— E totul în regulă, doamnă Green? am întrebat.

Vera nu mi-a răspuns, era prea ocupată să privească pe cineva.

Acel cineva era Johnny Simmons.

Săpa în grădina noastră, aruncând pământul cu lopata într-o grămadă destinată adăpostului Anderson. Delimitase o formă dreptunghiulară cu sfoară și era cam la jumătatea lucrării. Johnny purta un maiou alb, care îi punea în valoare mușchii. Strălucea de transpirație și, cred, de aroganță. Mama a ieșit din casă cu un pahar cu apă în mână. Își prinsese părul și purta rochia frumoasă. Fusese în tura de dimineață la spital, așa că probabil că venise acasă și se schimbase special.

— Poftim, Johnny, ți-am adus ceva de băut! a spus ea.

El s-a oprit din săpat, s-a sprijinit de lopată și a zis:

— Ești un înger, Cathy.

Mama i-a întins paharul, iar eu am văzut cum li s-au întâlnit privirile și nu mi-a plăcut. Nu mi-a plăcut absolut deloc.

— Îți sunt tare recunoscătoare că faci asta, a spus mama.

— Ne-am fi descurcat și singuri, am zis, nu-i așa, Micky?

Micky a ridicat din umeri.

— Nu știu, pare că se pricepe.

Am dat un șut în grămada de pământ.

— Da, dar eu zic că ne-am fi descurcat și noi.

— Ronnie, nu fi nepoliticos! m-a certat mama. Suntem foarte norocoși pentru ajutorul domnului Simmons.

— Te rog, spune-mi Johnny! Și dacă vrei să ajuți, Ron, uite o lopată acolo!

— Mă cheamă Ronnie, l-am corectat, puțin iritat.

— Ronald James Smith! Ai grijă cum te porți! m-a avertizat din nou mama și s-a întors spre Johnny. Îmi pare rău, nu știu ce l-a apucat.

Johnny și-a băut apa din două înghițituri, s-a șters la gură cu dosul brațului și i-a dat paharul mamei.

— Haide, fiule, arată-mi de ce ești în stare!

A luat o lopată pe care nu o folosea și mi-a aruncat-o.

— Apucă-te de săpat!

Pentru o clipă, m-am gândit să-l lovesc cu ea în cap. Nu eram fiul lui. Dar când Micky a spus „Dă-mi-o, îl ajut eu", m-am apucat de treabă. Aveam de gând să-i arăt acestui Johnny Simmons din ce sunt făcut – dacă asta voia.

— Cum vrei, a spus Micky când m-a văzut apucând lopata. Dacă nu e nevoie de mine, mă duc pe la Urechilă.

Am început să sap. Cu furie. Johnny mă privea cu un zâmbet pe buze. La fiecare lopată pe care o ridicam și o goleam peste grămada mea, el aducea una și mai mare. Am săpat mai repede. A săpat și el mai repede, dând tot timpul din cap, aproape râzând de mine.

Mama și Vera ne-au lăsat singuri. Vera s-a îndreptat spre casa noastră, spunând:

— Vezi, Cathy, nu ți-am spus eu? Johnny e un băiat de treabă.

Am continuat să sap. Aruncam pământ în grămada mea, urmărindu-l pe Johnny cum mă depășește. După o jumătate de oră, eram înfierbântat, transpirat și epuizat.

— Ia o pauză, dacă ai nevoie! mi-a spus Johnny.

— Sunt bine.

— Eu îmi iau o pauză – poți continua dacă vrei.

Nu voiam, dar trebuia să dovedesc că pot mai mult decât el, așa că am continuat să sap, în timp ce Johnny se întinsese pe iarbă, urmărindu-mă cu privirea.

— Ai curaj, recunosc.

L-am ignorat.

— Mi-ar prinde bine cineva ca tine.

M-am oprit o secundă să mă uit la el.

— Ce vrei să spui?

— Un muncitor harnic. Cineva curajos. Ai curaj, Ronnie?

— Da, am curaj.

— Așa mă gândeam și eu. Îmi amintești de mine când eram de vârsta ta.

Am continuat să sap, prefăcându-mă că nu sunt atent.

— Ce faci? am întrebat, încercând să nu arăt că mă interesează.

— Întrebarea ar trebui să fie: ce *nu* fac?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Fac de toate, Ronnie. Sunt multe moduri de a face bani. Dacă e rost de făcut bani, poți fi sigur că am și eu o mână băgată acolo.

— Cum zici tu.

Nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama că probabil nu era tipul de om cinstit. Pariez că era implicat în

tot felul de afaceri dubioase, dar nu aveam de gând să mai întreb nimic. Părea să se distreze foarte tare. Așa era Johnny. Nu răspundea niciodată la o întrebare. Cel puțin, nu sincer.

S-a ridicat în picioare.

— Îți plac banii, Ronnie?

Am ridicat ochii și mi-a surprins privirea. A încuviințat din cap.

— Da, așa mi s-a părut și mie. Cui nu-i plac? Poate că într-o zi vei veni să lucrezi pentru mine.

— Ești de treabă, am spus. Dar cred că aș prefera să lucrez pe cont propriu.

A zâmbit, apoi a replicat:

— Mai vedem noi.

A luat lopata și a început să netezească marginile gropii.

— Nu prea e nevoie de asta, a continuat în timp ce-și înfigea lopata în iarbă.

— Nevoie de ce?

— Adăposturi și chestii de genul ăsta. Cred că Mosley are dreptate, Marea Britanie ar trebui să-și vadă de treaba ei. Ăsta e un război străin. O ceartă între evrei.

Am înfipt lopata în pământ.

— Cine e Mosley?

— Tu umbli cu capul în traistă? Cum să nu știi cine e Oswald Mosley?

Am ridicat din umeri, jenat că nu știam.

— Poate că am auzit de el.

Johnny și-a dat ochii peste cap, de parcă nu ar fi crezut niciun cuvânt din toate astea.

— Oswald Mosley este liderul UBF[1].

— Și aia ce e? am întrebat, încercând să par dezinvolt.

— Un partid politic care pune pe primul loc poporul britanic.

Johnny s-a oprit din săpat și s-a sprijinit în lopată. S-a uitat la mine, cu ochii strălucindu-i ciudat.

— Mosley știe despre ce este, de fapt, acest război.

— Și despre ce este?

— Vezi tu, e vorba despre evrei. Vor să se răzbune pe Germani – totul se reduce la protejarea intereselor lor. Nu le place faptul că Hitler i-a împiedicat să facă ce vor.

M-am încruntat. Asta nu mi se părea în regulă.

— Credeam că motivul e invazia germanilor în Polonia – că Hitler vrea să-și extindă imperiul.

— Asta e doar propagandă evreiască, crede-mă.

Să am încredere în el? Nici vorbă!

A început din nou de la margini, iar eu mi-am luat lopata și am început să sap mai departe, recunoscător că discuția s-a terminat.

Câteva clipe mai târziu, a ridicat privirea și a făcut un semn cu capul spre fereastra bucătăriei, de unde ne priveau mama și Vera.

— Mama ta pare drăguță.

---

[1] În original, BUF, abreviere de la *British Union of Fascists*, în traducere, „Uniunea britanică a fasciștilor", partid fondat de sir Oswald Mosley, fost parlamentar britanic. Direcția lui aducea cu fascismul italian și cu nazismul german, partidul opunându-se evreilor și comuniștilor și promovând un naționalism extrem. Membrii lui purtau cămăși negre (n. red.).

Nu știam ce vrea să-i răspund la asta și nu voiam să vorbească despre mama, așa că nu am zis nimic.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

— A plecat.

— Se mai întâmplă.

A ridicat din umeri, de parcă ar fi știut ceva despre tații care pleacă.

— Crezi că o să se întoarcă?

— Mă îndoiesc.

— Îmi pare rău să aud asta, a spus el, părând mai degrabă mulțumit decât întristat.

Am aruncat încă puțin pământ pe grămada mea.

— Mă bucur că am scăpat de el.

— Așa de rău era?

Am înfipt lopata în pământ cu toată forța.

— Da, cam așa.

Johnny a încuviințat din cap.

— Mamei tale trebuie să-i fie greu.

— E bine. Ne are pe mine și pe Micky.

— Sunt sigur că e bine.

Johnny s-a uitat din nou spre fereastră și i-a făcut cu mâna mamei.

Supărat, m-am oprit din săpat.

— Nu crezi că am săpat destul?

— Da, cred că avem un metru și ceva adâncime, a spus el. Ia profilele alea în T și U și o să montăm cadrul fundației.

A arătat spre grămada de metal.

— Bucățile alea lungi.

Le-am ridicat, iar el m-a privit cum le mutam spre groapă. Ar fi fost mai ușor dacă eram amândoi, dar nu

aveam de gând să-i cer ajutorul. Le-am așezat pe laturile gropii. Apoi am trecut la arcada din spate – două foi de tablă ondulată. Odată ce au fost fixate cu șuruburi, am montat arcada din față, apoi secțiunea din mijloc.

— Ajunge pentru azi, a conchis Johnny, dându-se înapoi pentru a inspecta munca pe care o făcusem. Nu-i rău deloc.

— Pot termina restul mâine, singur, am spus. Mai rămâne doar interiorul și să pun pământul deasupra.

— Nu-ți face griji, mă întorc.

Mi-a făcut cu ochiul. Nu a fost un gest pozitiv. Nu în genul celui care l-aș fi primit de la Urechilă. Era un gest care îmi spunea că se va întoarce, indiferent dacă îmi place sau nu.

Mama a ieșit împreună cu Vera pentru a ne inspecta munca.

— Ce treabă bună ați făcut, băieți! a zâmbit ea. Johnny, trebuie să rămâi la cină! Am pregătit tocăniță de vită.

Johnny s-a uitat la ceas.

— Crede-mă când îți spun că mi-ar face plăcere să rămân, dar poate mâine?

Mama și Vera păreau amândouă dezamăgite. Însă eu, nu.

— Ești sigur că nu poți rămâne? a stăruit Vera. Cathy face o tocăniță delicioasă.

— Am niște treburi de rezolvat în seara asta, dar mă voi întoarce plin de energie dimineață ca să termin treaba.

— Cine are treburi de rezolvat noaptea? am întrebat.

— Pentru mine, fiecare oră e o oră de lucru, puștiule.

— Bine, atunci pe mâine! a spus mama.

— Abia aștept.

Johnny și-a aruncat cămașa peste umăr și a pornit pe drum, fluierând în timp ce mergea.

— A fost drăguț. Nu-i așa că a fost drăguț, Ronnie? a spus mama, urmărindu-l cum dispare după colț.

Am ridicat din umeri.

— Mie mi s-a părut cam îngâmfat.

Mama și-a încrucișat brațele la piept și m-a privit sever.

— Ronald Smith, domnul Simmons ne construiește adăpostul care să ne țină în siguranță. Și o face gratis – doar din bunătatea inimii sale. Nu-ți permit să vorbești așa despre el! Când e aici, să-l tratezi cu respect, m-ai auzit?

Am încuviințat din cap.

— Bine, acum du-te și adu-l pe fratele tău! Se întunecă, și cina e gata.

Mama are dreptate în multe privințe. De obicei, are dreptate când Micky minte. A avut dreptate când i-a spus în cele din urmă tatei să plece. Dar nu a avut dreptate în privința lui Johnny Simmons. Omul acela nu făcea nimic pe degeaba. Și, din câte am văzut eu, nu exista nicio dovadă reală că ar fi avut inimă. Sau, cel puțin, nu una din care să dea pe-afară bunătatea.

Unii încearcă să obțină puterea, aruncând bombe și trimițându-și armatele să distrugă totul. Alții sunt puțin mai discreți în privința asta. Ei bine, Johnny Simmons era unul dintre cei mai discreți.

Un roman alert și captivant despre prietenia și curajul
unui grup de băieți, pe fundalul celui de-Al Doilea Război Mondial

Londra, 1939. Ronnie Smith este speriat, dar și entuziasmat: speriat de bombele care cad noaptea peste oraș, dar entuziasmat de competiția de adunat șrapnele în fiecare dimineață alături de prietenii lui. Pentru Ronnie însă, luptele nu se dau doar în aer și pe străzi, ci și la școală și chiar și acasă. Fratele lui mai mic pune la cale ceva necinstit împreună cu noii săi prieteni suspecți, iar Ronnie își face griji. Deși se străduiește să-și țină fratele departe de probleme, nu se așteaptă ca, pe parcurs, să descopere secrete care ar putea înclina balanța războiului și schimba soarta întregii lumi...

„Un roman de excepție;
își merită locul lângă celelalte
povești clasice despre
Al Doilea Război Mondial."

LESLEY PARR,
autoarea romanului
The Valley of Lost Secrets

„Jenny Pearson este,
la momentul actual,
cea mai bună autoare de cărți
pentru copii."

KATYA BALEN,
câștigătoarea medaliei Carnegie
pentru *October, October*

ISBN: 978-630-361-493-9
9 786303 614939
www.edituracorint.ro

12+